

Vestergaard Poulsen: Det var Grundtvig, som formede sangstroferne „Frit at tænke, tro og tale, det er folkets gamle ret“. Denne ret agter jeg ikke at antaste, men derimod påpege, at ansvaret står i lige forhold til friheden, som vi skal forvalte. De, som står for ledelsen i TV-huset, må ofte stå for skud, også kulturafdelingen. Lad mig sige det straks: jeg synes, at TV bringer mange fine og gode udsendelser, som de skal have ros for, men de skal til gengæld have ris, når de bringer noget dårligt.

Grundtvig gav os salmen „Hil dig, frelser og forsoner“ på vort modersmål. Gennem denne salme er skildringen af langfredags lidelsen blevet sunget ind i den danske menigheds hjerter. Derfor stak det i hjerterne og sårede manges følelser med udsendelsen den 26. januar af salmens omskrivning til revyviser. Selv om fjernsynet skal dække et bredt felt, er vi mange, som mener, at det med denne udsendelse har povet sig så langt ud, at det mistede en stor del af den goodwill, som det med de lødige udsendelser eller med mindre udfordrende udsendelser har opnået hos seerne. Jeg håber derfor, at programudvalget under sine drøftelser har ladet de ansvarlige for udsendelsen forstå, at nok så megen omtanke forud for valg af sendestof passende kunne anvendes. Heller ikke i TV må det gælde, at hensigten helliger midlet.

Ministeren for kulturelle anliggender (K. Helveg Petersen): Jeg har fra Danmarks radio sent i går aftes modtaget den af hr. Vestergaard Poulsen efterlyste redegørelse for programudvalgets behandling af spørgsmålet. Sagen har været drøftet på programudvalgets møder den 31. januar og igen nu den 13. februar, og der blev, som det jo også fremgår af dagspressens referater i dag, på disse møder gjort forskellige synspunkter gældende med hensyn til den i det omhandlede TV-program forekomne omskrivning af salmen „Hil dig, frelser og forsoner“.

Man har under drøftelsen behandlet en klage, der var indsendt til Danmarks radio af sognepræst Jens Eriksen, Sjørsløv, en klage, der var ledsaget af 923 underskrifter fra sognets beboere. I denne klageskrivelse fremsattes krav om en uforbeholden tilkendegivelse i radio og fjernsyn af, at Danmarks radio eftertrykkeligt havde over-

trådt grænsen mellem det morsomme og det bespøttelige. Man oplyste i skrivelsen, at man, hvis en sådan tilkendegivelse ikke fremkom, ville henstille til rigsadvokaten at træffe afgørelse af, hvorvidt der bør rejses tiltale mod Danmarks radio efter straffelovens § 140 om blasfemi. Med forbehold fra et enkelt medlems side vedtog programudvalget på sit møde i går ikke at imødekomme denne klage, idet man i øvrigt gav udtryk for, at der efter Danmarks radios opfattelse ikke er grundlag for tiltale i medfør af straffeloven.

Det er faktisk, hvad jeg kan sige til det ærede medlem i anledning af det stillede spørgsmål. Jeg har jo bemærket mig, at spørgeren ikke udbad sig oplysning om mit syn på sagen, og derfor skal jeg helt lade være med at komme ind på det. Og så vil jeg føje til — og det er for mig det væsentlige i hele spørgsmålet — at det er helt i overensstemmelse med en mangeårig og af skiftende ministre fulgt praksis, at den for radioen ansvarlige minister ikke blander sig i institutionens nærmere programlægning, og det er en praksis, jeg finder principielt helt rigtig.

Herved sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om den offentlige sygeforsikring. (Sygekassegrænsen m. v.).

(Lovforslaget (nr. 6) findes i tillæg A. sp. 51, fremsættelsen i tidenden sp. 38).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Bundvad: Det lovforslag, vi nu skal behandle, er en genfremsættelse af et den 6. december i fjor fremsat forslag. Det er uændret, bortset fra en mindre korrektion af børnetillægget med 25 kr. Efter forslaget bliver der 2 zoner i landet mod hidtil 3. Sygekassegrænsen bliver i hovedstadsområdet 42.200 kr.; i det øvrige land 37.200 kr., og børnetillægget bliver på 5.525 kr. for hvert barn. Satserne reguleres fremtidig automatisk efter lønningerne, og unge, der

[Bundvad.]

slutter en uddannelse under en sygdomsperiode, får gunstigere vilkår end hidtil.

Jeg kan på mit partis vegne anbefale lovforslaget til en hurtig gennemførelse.

Og så vil jeg gerne tillade mig at føje til, at da vi behandlede sagen første gang den 13. december i fjor, svarede jeg fru Clara Munck, at der var valgfrihed med hensyn til, at et A-medlem i sygekassen kunne vælge B-medlemskab. Jeg retter mig selv og siger, at det var forkert; et A-medlem kan ikke frit vælge.

Clara Munck: Som allerede sagt af hr. Bundvad drejer det sig om et forslag, der tidligere har været fremsat, og derfor skulle der ikke være grund til at sige så meget om enkeltheder. På den anden side synes jeg nok, man som en tak til hr. Bundvad, men også af hensyn til den nye socialminister, lige skulle understrege, at denne ændring af loven betyder forbedringer på flere områder. Som det blev sagt, sker der den ændring, at unge under uddannelse, hvis de bliver ramt af sygdom i slutningen af uddannelsen og derved forhindres i at få en større stilling med større løn, kan få forhøjet deres sygedagpenge; det er noget, der er meget væsentligt, og det er noget, vi er glade for nu bliver gennemført.

Vi er også enige i den forenkling, der sker derigennem, at vi nu kun får 2 indkomstgrupper i landet, hvad sygekassegrænsen angår, nemlig én gruppe i hovedstadsområdet og én i det øvrige land.

Men vi er lidt i tvivl med hensyn til sygekassegrænsen. Jeg forstår godt, at man i forhold til de tidligere regler, hvor man jo heller ikke lå på helt små beløb, kommer op, men vi synes nok, at beløbet 42.200 i årsindtægt, ca. 800 kr. om ugen, er en ret høj indtægt, og når man når frem til dette beløb, er det altså dels i relation til de indtægtsgrænser, vi tidligere har kendt, dels i relation, til at vi ikke længere har skattefradragret. Til gengæld forstår jeg ikke, at de beløb, der tillægges pr. barn, skal stige fra 2.775 kr. til 5.525 kr.; jeg kan ikke rigtig se sammenhængen mellem dette og skattefradragrets ophævelse, så derfor vil vi bede om en kort udvalgsbehandling, så vi lige får redegjort for beløbene.

Og så vil jeg gerne gentage over for den

nye socialminister, hvad jeg havde lejlighed til at sige til den tidligere socialminister, at jeg kan ikke se andet, end at det må være et spørgsmål, om vi skal opretholde denne tvangsgruppeinddeling. Hvis man har indtægter på op til 800 kr. om ugen, må man kunne have ret til at vælge at betale et par kroner mere i sygekassekontingent om måneden og derved blive medlem af gruppe B. Der er jo forskelle mellem de to gruppers medlemskab; gruppe B er mere frit stillet, gruppe A kræver til gengæld større stats-tilskud. Jeg mener, det ville være naturligt, at vi så på disse spørgsmål i forbindelse med de ændringer i lov om offentlig sygeforsikring, der her er foreslået.

P. E. Eriksen: Venstre har igennem sit program og sit socialpolitiske oplæg stærkt understreget betydningen af en forenkling af hele vort sociale trykkesystem, og vi har i socialreformkommissionen understreget disse tanker, og derfor er jeg enig i hovedsynspunkterne, hvad angår de ændrede sygekassegrænser og fastlæggelsen af disse; vi vil nu efter forslaget blive fri for stillingtagen til grænserne i det udvalg, som har været nedsat hvert tredje år. Og når vi nu ændrer på hele skattelovgivningens område, får det selvfølgelig også konsekvenser, som dette lovforslag er udtryk for, idet indtægtsgrænserne er knyttet til den skattepligtige indkomst. Strukturændringer, forskydninger i befolkningen og mere ensartede levevilkår for større dele af befolkningen medfører ganske naturligt, at landet som helhed har mere ens forhold, og derfor kan vi acceptere, at der nu kun bliver 2 grupper: hovedstadsområdet og det øvrige land, og at forholdet mellem A- og B-gruppen ikke forandres nævneværdigt; i øvrigt har jo de implicerede parter i princippet godkendt udformningen. Man kan måske her stille spørgsmålet, om vi i det hele taget bør have 2 områder.

Der sker også en nydannelse, som blev nævnt af fru Clara Munck, med hensyn til unge under uddannelse ved overgang til arbejde, hvor problemet om dagpengene, beregnet efter den fremtidige indkomst, er inde i billedet. Der kan vi sige det sådan: har man tænkt over, hvilken praksis der skal lægges til grund her? Og det kan også være rigtigt at understrege det, som socialministeren har nævnt i sin fremsættelse ved-

[P. E. Eriksen.]

rørende en mulig gennemførelse af en ordning med fradrag i indkomsten for de kommunale skatter; dér bemærkede jeg som sagt ministerens oplæg om disse ting.

Loven skal virke fra den 1. januar 1968, og denne dato er jo passeret. Vi stiller os velvilligt fra mit partis side.

Erik Hansen (Ålborg amt): Det lovforslag, der her er til behandling, er jo et lovforslag, der ligesom bringer de tanker, som var fremme i regeringens oplæg, lidt nærmere. Her er der taget det første skridt, ved at man dels går fra 3 grænser, når det gælder A- eller B-medlemskab, til 2 grænser. Der kunne jo nok stilles det spørgsmål, om det nu egentlig fortsat vil være rimeligt at opretholde disse to satser: én sats gældende for hovedstadsområdet og en anden sats gældende for den øvrige del af landet.

Men disse ting er jo kun en del af vejen frem til det endelige system, og derfor må man vel i denne stund anerkende opretholdelsen af disse to satser. Vedrørende det andet spørgsmål, om sygedagpenge til unge, der går fra uddannelse over til erhvervsarbejde, er der her en betydelig landvinding, og også om det kan der da siges, at det er en del af vejen til et trykthedssystem omfattende alle.

Men om begge disse ting, som indgår i forslaget, kan jo siges, at det er midlertidige ordninger. Det, der må ses hen til, er jo nu engang en virkelig dybtgående socialreform, en socialreform, som tager alle med, og som ikke gør forskel på nogen, og derfor vil jeg da gerne spørge socialministeren, om der er noget nyt fra socialreformkommissionen, noget nyt i form af, hvornår vi kan vente at den afslutter sit arbejde. Tidligere har vi jo talt om, hvor mange år der gik, inden man så resultatet. Nu vil jeg gerne spørge, om vi snart kan tælle det i måneder, inden socialreformkommissionen tilendebringer sit arbejde og folketinget kan gå i gang med en virkelig dybtgående reformering af hele vort sociale trykthedssystem.

Kurt Brauer: Vedrørende socialistisk folkepartis principielle stilling til sygekassegrænser kan jeg nøjes med kort at henvise til hr. Skræppenborg-Nielsens bemærkninger, da et tilsvarende lovforslag var til behand-

ling i december 1967. Hr. Skræppenborg-Nielsen talte ved den lejlighed om det ønskelige i engang at nå frem til en total fjernelse af sygekassegrænserne som et led i en administrativ forenkling, og således har jeg altså ud over at love mit partis medvirken til en hurtig og velvillig behandling ikke stort at sige.

Blot har jeg et enkelt problem; det drejer sig om, at denne lov jo får tilbagevirkende kraft, al den stund den skal træde i kraft den 1. januar 1968. Det er jo så absolut ikke nogen skærpene lov, så det ligger mig fjernt at tillægge dette forhold nogen særlig betydning, men det skulle glæde mig, om det under sagens behandling kunne opklares, om man fra tidligere lejligheder har erfaring for, hvilke følger en sådan lov med tilbagevirkende kraft har for befolkningen og for sygekassernes administration.

Hanne Reintoft: VS kan tilslutte sig, at man overgår til en opdeling i 2 kommunegrupper i stedet for ordningen med 3 grupper, der ikke længere fungerer fuldt ud socialt retfærdigt. Jeg tror også, man skulle overveje en sådan ændring på andre punkter inden for den sociale lovgivning.

Forhøjelsen af sygekassegrænserne er en ændring af teknisk karakter og må selvfølgelig foretages; vi ser dog fortsat hellere sygekassekontingentet opkrævet over skattebilletten i lighed med bidraget til folkepensionen.

Den sidste af de foreslåede ændringer kan vi varmt anbefale. Vi betragter den som et fremskridt; den er fornuftig, og den er tiltrængt, og jeg tror, den vil komme en del unge til gode. Men — for der er et men — vi er ikke helt tilfredse med, at man nu igen tager loven om sygeforsikring op til revision uden at tage flere af de allermost hårdt påkrævede ændringer med, ændringer af nogle af de regler, der har virket socialt mest urimeligt og belastende. Der er peget på flere af dem i sidste folketingssamling, og vi skulle jo nødig til at begynde helt forfra. Vi kan ikke fortsat udskyde at få karensdagene i sygeforsikringsloven afskaffet; de er umoderne, de rammer ret hårdt, og hele befolkningen ønsker at få dem afskaffet.

Og må jeg så for tredje gang her i salen henlede en socialministers opmærksomhed på, at det er ganske urimeligt, at den gifte

[Hanne Reintoft.]

kvinde får lavere sygedagpenge end den gifte mand. Jeg havde måske netop fra den ny socialminister ventet en attack på forsørgerbegrebet her, hvor det viser sig fra sin allermest urimelige side, og hvor det vender den tunge ende nedad og stiller den gifte kvinde ringere.

Endelig må jeg henlede opmærksomheden på et spørgsmål, som den tidligere socialminister var velvilligt indstillet over for, nemlig spørgsmålet om en lovændring, der sikrer folk, der går til ambulans kontrol eller behandling; en erstatning for den arbejdsfortjeneste, de mister. På danske hospitaler og poliklinikker går der meget ofte en hel dag med en sådan ambulans kontrol og efterbehandling, og folk kan således ugevis miste en dagløn. VS finder det rimeligt, at man, når man ønsker en ny lovrevision, der ikke blot er af teknisk karakter, drager nogle af de virkelig brændende problemer frem, som den pågældende lovgivning indeholder, og som mærkes nok så grundigt af dem, der har brug for loven. Vi venter også på socialreformkommissionens betænkning, men jeg mener ikke, at vi med de udsigter, vi har, kan vente på, at dens arbejde bliver færdigt.

Socialministeren (Nathalie Lind): Jeg siger tak til ordførerne for stort set velvillig tilslutning til lovforslaget, der jo er en gennemførelse af det af den tidligere socialminister fremsatte forslag.

Til de enkelte bemærkninger, der har været gjort af ordførerne, skal jeg blot sige følgende.

Fru Clara Munck rejste igen spørgsmålet, som det også blev gjort i december, om sygekassegrænserne — undskyld, sygekassegruppetvangen er vist det korrekte udtryk. Naturligvis kan vi diskutere det i udvalget, men vi må være klar over, at vi her står over for en lovgivning, der haster; der skal reguleres pr. 1. januar 1968, og hele vores system med overenskomsterne med lægerne bygger på sygekassegrænserne, og dette lovforslag er jo også tiltrådt af disse parter.

Endvidere blev der spurgt om det beløb, hvormed indtægtsgrænsen forhøjes pr. barn. Jeg kan hertil blot sige, at dette børnetillæg jo forhøjes som følge af, at vi nu har ophævet skattefradragretten. Efter de hidtil

gældende regler ville indtægtsgrænsen og tillægget pr. barn i København fra den 1. januar 1968 have udgjort henholdsvis godt 32.000 kr. og godt 3.000 kr., og når vi så ophæver skattefradragretten, må vi se på, hvorledes indtægtsgrænsen og det eventuelle børnetillæg skal være i forhold til den tidligere skattepligtige indkomst. Til den højere sygekassegrænse for forsørgere med børn svarer netop på grund af skatteprogressionen også højere bruttoindkomster og dermed højere skatter. Som beregnet af skatte departementet blev der af en skattepligtig indkomst svarende til sygekassegrænsen i 1967 betalt godt 9.000 kr. i skat, men hvis der var tale om en forsørger med børnetillæg, ville vi komme op på et større beløb, og derfor er det nødvendigt, at vi tager denne skatteforskel i betragtning for at undgå, at forsørgere med ét eller flere børn, der hidtil har kunnet optages eller forblive som A-medlemmer, for fremtiden bliver overført til kassernes medlemsgruppe B.

Hr. P. E. Eriksen rejste spørgsmålet om unge under uddannelse og spurgte, hvordan praksis har været; jeg kan oplyse, at ulykkesforsikringsdirektoratet, hvorfra reglen jo stammer, har meddelt, at den tilsvarende regel ikke har givet anledning til vanskeligheder, og at der ikke har været særlige grænsetilfælde, der har kunnet give anledning til tvivl.

Hr. Erik Hansen (Ålborg amt) rejste det helt afgørende spørgsmål om arbejdet i socialreformkommissionen. Jeg kan blot udtale, således som det jo også blev sagt i regeringens tiltrædelseserklæring, at regeringen, og også jeg selv, er fast besluttet på, at arbejdet her må fremmes mest muligt, og at jeg har taget initiativet til snarest at få en samtale med formanden for kommissionen om, hvordan man vil rent praktisk kan gennemføre dette.

Til hr. Kurt Brauer vil jeg sige med hensyn til spørgsmålet om, at loven har tilbagevirkende kraft, at det er jo nu mest skærpende love, vi ikke må give tilbagevirkende kraft; dertil kommer det rent praktiske, at disse reguleringer normalt først sker et par måneder efter, at kalenderåret er begyndt, når skatterne er gjort op, således at det ikke skulle kunne volde vanskeligheder, at man har sat 1. januar som skæringsdag.

Endelig vil jeg til fru Hanne Reintoft sige,

[Socialministeren.]

om spørgsmålet med hensyn til karensdage — det blev jo udtalt i det udvalg, som behandlede spørgsmålet om sygedagpengene, og som altså var forløberen for det lovgivningsarbejde, vi havde her i forrige folketingsssamling — at et udvalg under socialreformkommissionen arbejder med spørgsmålet om karensdage, og at jeg tror, vi i forholdsvist nær fremtid vil kunne høre om et resultat fra dette udvalg. Jeg kan dog ikke angive nogen bestemt tidsfrist; jeg ved, der arbejdes med det.

Hvad angår forsørgerbegrebet, vil jeg bemærke, at der er tale om en uændret genfremsættelse; jeg vil ikke afvise, at vi kan diskutere det i udvalget, men jeg vil også gerne se på de økonomiske konsekvenser af en ændring på dette område.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var.

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om forsikring mod følger af ulykkestilfælde. (Statstilskud til forsikringspræmier).

(Lovforslaget (nr. 7) findes i tillæg A. sp. 61, fremsættelsen i tidenden sp. 40).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Bundvad: Dette lovforslag er ligesom det foregående en genfremsættelse og uændret, og jeg betragter det som et rent teknisk forslag som følge af skattefradragreglens ophævelse. Jeg kan derfor anbefale det til vedtagelse, og jeg kan anbefale, at vi lader lovforslaget gå direkte til anden behandling uden udvalgsbehandling, således som tilfældet var, da jeg var forslagsstilleren.

Clara Munck: På den konservative folketingsgruppes vegne skal også jeg anbefale, at dette lovforslag bliver gennemført, og at det ikke kommer til udvalgsbehandling.

P. E. Eriksen: Også venstre anbefaler lovforslaget og dets direkte overgang til anden behandling.

Erik Hansen (Ålborg amt): Jeg skal på det radikale venstres vegne anbefale lovforslaget.

Kurt Brauer: Socialistisk folkeparti nærer ingen betænkeligheder ved at støtte en hurtig og saglig behandling af dette lovforslag.

Hanne Reintoft: VS kan anbefale, at dette lovforslag hurtigt behandles, og vi kan godt godkende den tekniske lovrettelse.

Må jeg lige have lov at henlede opmærksomheden på, at dagpengene ved ulykke er kommet lidt bagefter, og at det er u hensigtsmæssigt, at vi har så forskellige takster for sygeforsikringsdagpenge og ulykkesforsikringsdagpenge.

Socialministeren (Nathalie Lind): Jeg takker for den enstemmige tilslutning. Også spørgsmålet om ensartede ydelser ved ulykke, sygdom og arbejdsløshed er en af de ting, der overvejes og må behandles i socialreformkommissionen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Ønskes der udvalgsbehandling? (Ophold). Da det ikke er tilfældet, går lovforslaget direkte til anden behandling.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om folkepension. (Om folkepensionsbidrag).

(Lovforslaget (nr. 8) findes i tillæg A. sp. 65, fremsættelsen i tidenden sp. 41).